

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce: **V. K.**
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem
se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2

proti **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech**
žalované: **pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 10. 2019, č. j. MV-135411-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 3. 9. 2019, č. j. OAM-1643-17/ZR-2019, kterým bylo podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky od právní moci tohoto rozhodnutí a udělen výjezdní příkaz s platností 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí ze dne 3. 9. 2019, č. j. OAM-1643-17/ZR-2019, uvedl, že řízení zahájil z moci úřední na základě obdržení podnětu, konkrétně trestního příkazu Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 18. 3. 2019, sp. zn. 2 T 49/2019. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že z obsahu spisu, zejména z Evidence Rejstříku trestů ČR, jednoznačně vyplývá, že žalobce byl soudy České republiky opakovaně pravomocně odsouzen celkem v pěti případech. Z trestní historie žalobce a obsahu spisového materiálu dovodil, že je jednoznačně prokázáno, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť se dlouhodobě dopouští úmyslné trestné činnosti, za níž byl pětikrát uznán vinným a odsouzen k podmíněným trestům odnětí svobody, k peněžitým trestům a k trestům zákazu činnosti. Závažné narušování veřejného pořádku spatřoval jednak v pokračující trestné činnosti, a rovněž tak v chování žalobce, konkrétně jeho přístupu k odsouzením a uloženým trestům. Negativně hodnotil žalobcovu přetrvávající, vědomou neochotu ponaučit se z trestů a vyvarovat se další protizákonné činnosti. Uvedl, že v jednání žalobce nelze pozorovat žádný zájem o nápravu, což vypovídá o chabém respektu k dodržování zákonných norem a obecně k právnímu řádu hostitelské země.
3. Prvostupňový správní orgán dále jako přítěžující okolnost hodnotil, že s žalobcem v nedávné době vedl pod č. j. OAM-2095/ZR-2017 správní řízení o zrušení trvalého pobytu, které bylo pravomocně zastaveno. V tomto řízení vzal v potaz zejména ekonomickou integraci žalobce do české společnosti, stabilní zaměstnání a pravidelný příjem, jakož i jeho věk; dovodil, že by mohlo být v případě rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého života. Žalobce však byl v souvislosti s tímto řízením upozorněn, že bude-li se dopouštět trestné činnosti i nadále, může mu být trvalý pobyt zrušen. Vzhledem k tomu, že žalobce krátce na to spáchal další úmyslný trestný čin, čímž se nevyvaroval závadového jednání, byl proto prvostupňový správní orgán přesvědčen, že ze strany žalobce trvá ohrožení veřejného pořádku a práva a svobod druhých i že jeho jednání představuje nebezpečí pro společnost, a to i do budoucna. Zabýval se rovněž žalobcem spáchanou trestnou činností. Poukázal na to, že ve čtyřech případech šlo o trestné činy v dopravě, z toho třikrát o přečin ohrožení pod vlivem návykové látky; následně byl žalobce odsouzen, jelikož porušil uložený zákaz řízení motorových vozidel. Vysvětlil, že řízení motorových vozidel pod vlivem návykové látky je úmyslný trestný čin s velkým potenciálem vyvolání nebezpečných stavů a situací ohrožujících lidi na životě a zdraví a vydávajících jejich majetek v nebezpečí rozsáhlých škod. Vysoký stupeň závažnosti narušování veřejného pořádku pak spatřoval v recidivě žalobce. Dodal, že nepřizpůsobivost a sklony k recidivě lze vysledovat taktéž v trestné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

činnosti majetkového charakteru. Žalobce byl totiž odsouzen i pro přečin krádeže a pro přečin porušování domovní svobody. Prvostupňový správní orgán měl za to, že dosavadní tresty, které byly žalobci uloženy, nesplnily výchovný účel. Zdůraznil, že nejde o jedno samotné odsouzení pro trestný čin, nýbrž o souhrn opakované trestné činnosti vedoucí až k pravomocným odsouzením, přičemž chování žalobce lze vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti.

4. Poukázal na to, že zrušení trvalého pobytu představuje ochranu veřejného pořádku do budoucna. Konstatoval, že pojem závažné narušení veřejného pořádku není zákonem výslovně vymezen, avšak dá se charakterizovat tak, že veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony České republiky. Měl za to, že pokud žalobce svým protiprávním jednáním spáchal čin, který vedl až k pravomocnému odsouzení, lze toto jednání za určitých podmínek považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Upřesnil, že se nezabýval pouze faktem, že byl žalobce odsouzen. Zároveň přihlížel i k okolnostem jeho trestné činnosti, přihlížel k jeho osobě, snažil se zjistit, jak se chová po odsouzení, zda směřuje k nápravě. Přičemž v neprospěch žalobce svědčí právě jeho recidiva, neosvědčení se ve výkonu podmíněných trestů a zákazů činnosti spočívajících v zákazu řízení motorových vozidel. Na základě shora uvedených skutečností vyhodnotil jednání žalobce tak, že představuje dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti.
5. Prvostupňový správní orgán se poté vypořádal s námitkami žalobce. Uvedl, že zahlázení odsouzení nebrání správnímu orgánu v tom, aby toto odsouzení hodnotil pro účely správního řízení. V nyní posuzovaném případě nejde o intenzitu jednotlivých provinění, nýbrž o jejich opakování. Měl za to, že není podstatný druh uloženého trestu, resp. nepovažoval za polehčující okolnost, že žalobce nebyl nikdy odsouzen k nepodmíněnému trestu. Za polehčující okolnost neměl ani to, že soudy neuložily trest vyhoštění. Zdůraznil, že soudní vyhoštění a zrušení trvalého pobytu nelze dávat na roveň, a poukázal na rozdíly mezi oběma instituty. Vysvětlil, že vykonání peněžitého trestu nepovažoval za důkaz o nápravě. Ve prospěch žalobce nehodnotil ani to, že žalobce svými přečiny v dopravě nezpůsobil žádnou škodu.
6. Dále se prvostupňový správní orgán zevrubně zabýval zásahem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Zjistil, že žalobce je svobodný a bezdětný, aktuálně nemá žádný partnerský vztah a nebydlí s nikým ve společné domácnosti. V České republice nežijí žádní žalobcovi příbuzní, jeho sestra žije na Ukrajině. Dovodil, že žalobce si za dobu svého pobytu v České republice nevytvořil žádné rodinné zázemí. Dospěl k závěru, že v případě žalobce rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného života. Shrnul, že žalobce v České republice sice pobývá dlouhodobě, zároveň se však dlouhodobě dopouští trestné činnosti. Měl za to, že délka pobytu žalobce nemůže převážet nad negativními okolnostmi, a to opakovanou úmyslnou trestnou činností a úplnou absencí výchovného a preventivního působení uložených trestů. Konstatoval, že žalobce se dokázal integrovat po stránce ekonomické, zejména v oblasti zaměstnání; má stálý příjem, jeho ekonomická situace se jeví jako bezproblémová. Prvostupňový správní orgán byl přesvědčen, že dojde-li k dočasnému zhoršení ekonomické situace žalobce v důsledku zrušení trvalého pobytu, je to primárně následek jím páchané trestné činnosti; především sám žalobce totiž ohrozil realizaci svého soukromého, pracovního života na území České republiky a svůj pobyt jakožto cizince v České republice. Shrnul, že převažují negativní zjištění, jež svědčí v neprospěch žalobce; zrušení trvalého pobytu je přiměřené okolnostem případu; a je zcela na místě. Prvostupňový

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

správní orgán v této souvislosti opakovaně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 312/2016. Trestná činnost žalobce taktéž nesvědčí o řádném sociálním začlenění do společnosti. Dodal, že zrušením trvalého pobytu není žalobci zakázán další pobyt v České republice, nýbrž toliko odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu, které může cizinec v České republice získat. Zopakoval, že žalobce dal svým protizákonným jednáním jednoznačně najevo, jak se staví ke svému pobytu v České republice a k dodržování platných zákonů, když svým vlastním jednáním ohrozil svůj pobytový status, neboť se rozhodl pro trestnou činnost včetně možného postihu. Uvedl, že na jedné straně vzal v úvahu chráněný zájem žalobce, ale na straně druhé zohlednil ohrožení zájmů společnosti. Přitom dospěl k závěru, že převažuje veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to konkrétně zájem na ochraně veřejného pořádku, který žalobce hrubým způsobem narušuje.

7. Prvostupňový správní orgán tudíž podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušil povolení žalobce k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky a udělil výjezdní příkaz.
8. Žalobce se proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bránil odvoláním, které žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím. Konstatovala, že trestné skutky žalobce v dostatečné míře naplňují skutkovou podstatu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť uvedená trestná činnosti vykazuje jak opakovaný ráz, tak závažný způsob narušení veřejného pořádku.
9. Pokud jde o definici i výklad pojmu veřejný pořádek a jeho závažné narušení, odkázala žalovaná na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zdůraznila, že prvostupňový správní orgán postupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010, jakož i dalšími rozhodnutími Nejvyššího správního soudu. Upozornila, že si žalobce nevzal ponaučení ani z předchozího zastaveného správního řízení o zrušení předmětného povolení k trvalému pobytu. Vysvětlila, že kromě délky pobytu žalobce na území a trvajícího stálého zaměstnání s jeho pozitivním hodnocením zaměstnavatelem přihlédl tehdy správní orgán k tomu, že žalobce se již nenacházel ve zkušební době uložené trestním soudem, a nadto správní orgán varovně avizoval nové správní zřízení, pokud by se žalobce dopustil další trestné činnosti. Z trestního příkazu Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 18. 3. 2019, č. j. 2 T 49/2019-35, však vyplývá, že žalobce opět řídil motorové vozidlo po požití většího množství alkoholických nápojů, a to přesto, že mu byl předtím uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel; žalobce tak spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 8 měsíců se zkušební dobou na 3 roky a peněžitý trest ve výši 32 000 Kč a stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře 3 měsíců. Žalovaná shrnula, že prvostupňové rozhodnutí je s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem přiměřené a je v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a rovněž tak s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ztotožnila se s odůvodněním prvostupňového správního orgánu s poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 312/2016, sp. zn. 2 Azs 147/2016 a 5 Azs 46/2008. Uzavřela, že postup prvostupňového správního orgánu považuje za správný a prostý právních vad.

II.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

10. Žalobce v podané žalobě namítal, že jeho jednání nedosáhlo takové intenzity, aby se jednalo o „opakované závažné narušení veřejného pořádku“. Uvedl, že mu nikdy nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Nadto ani v jednom případě soudy neshledaly, že by žalobce narušoval veřejný pořádek natolik, aby musel opustit území České republiky. Uvedl, že trestní právo je v hierarchii trestání osob nejvýše, jak vyjadřuje zásada *ultima ratio* zakotvená v § 12 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění rozhodném (dále jen „trestní zákoník“). Měl za to, že správní orgány by měly respektovat právní názor a rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, které k vyhoštění neshledaly žádný důvod. Zdůraznil, že je zjevné, že trestné činy spáchané žalobcem nikdy nedosáhly takové závažnosti, aby bylo nezbytné uložit mu trest vyhoštění nebo nepodmíněný trest odnětí svobody.
11. Argumentaci správních orgánů považoval za rozpornou. Namítal, že přečin je na rozdíl od trestných činů na nejnižší pozici a je představován těmi nejméně závažnými trestnými činy; správní orgány jim však přiřkly značnou společenskou nebezpečnost, což činí odůvodnění nepřesvědčivým. Žalobce nepopíral, že spáchal trestný čin. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, však dovodil, že ke zrušení pobytového oprávnění je třeba intenzivnější zásah. Uvedl, že zrušit pobytové oprávnění nelze z důvodu spáchání jakéhokoliv trestného činu, nýbrž pouze v případě trestných činů mimořádné závažnosti. Zdůraznil, že všechny jím spáchané trestné činy jsou klasifikovány jako přečiny; nejedná se tedy o trestný čin mimořádné závažnosti. Dodal, že jeho jednáním nevznikla škoda ani na majetku ani na zdraví. Nesouhlasil s názorem správních orgánů, že odsouzení za trestné činy bylo zahlazeno nebo jsou již splněny podmínky pro zahlázení odsouzení, není ve věci podstatné. Účinkem zahlázení odsouzení totiž je právě zákaz k takovému odsouzení přihlížet.
12. Žalobce rovněž namítal, že rozhodování správních orgánů je nekonzistentní a nepředvídatelné. Poukázal na rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. OAM-1735-19/ZR-2013, v němž žalovaná přistoupila ke zrušení trvalého pobytu až po třetím odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, když ke dni rozhodování strávil dotýčný cizinec ve výkonu trestu cca 10 let a způsobená škoda činila více než 23 milionů korun. Považoval proto za krajně nespravedlivé, že za naprosto nesrovnatelných podmínek přistoupily správní orgány ke stejnému řešení i v jeho případě. Namítal, že postup, při kterém nelze jakkoli předvídat, kdy správní orgán ke zrušení trvalého pobytu přistoupí, není souladný s demokratickým právním řádem. Dodal, že touto námitkou vznesenou již v odvolacím řízení se žalovaná vůbec nezabývala, a proto je v tomto ohledu žalobou napadené rozhodnutí nezákonné pro nepřezkoumatelnost.
13. Namítal taktéž, že žalobou napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života. Byl přesvědčen, že prokázal velmi dobrou ekonomickou integraci do české společnosti. Upřesnil, že má stabilní zaměstnání, pobírá nadprůměrnou mzdu, zaměstnavatel je s jeho výkony spokojen. V České republice bydlí více než dvacet let, přičemž za tuto dobu si zde vytvořil nové společenské vazby, zatímco ty na Ukrajině byly zcela přetrhány. Dodal, že na Ukrajině nemá žádné zázemí, je tam podstatně těžší najít pracovní uplatnění a životní úroveň je nesrovnatelná. Nesouhlasil s tím, že správní orgány hodnotily toliko přínos české společnosti pro žalobce, nikoli již naopak. Uvedl, že automobilový průmysl, v němž je zaměstnán, je klíčovým odvětvím pro české hospodářství. Namítal, že žalovaná neporovnála riziko vyplývající z trestné činnosti

žalobce, kterou nevznikla žádná škoda, s ekonomickým významem žalobce, který svojí prací nepochybně vytvořil statky v hodnotě několika milionů korun.

14. Dále namítal, že správní orgány založily své závěry na skutečnostech, které nebyly předmětem dokazování a nevyplývají ze spisu. Vysvětlil, že správní orgány další narušování veřejného pořádku spatřovaly v chování žalobce, konkrétně v jeho přístupu k odsouzením a uloženým trestům, z čehož vyvodily, že je „vědomě neochotný“ ponaučit se z uložených trestů. Měl za to, že konstatování úmyslu vztahujícího se k jakémukoli jednání musí být pečlivě odůvodněno.
15. Žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgány založily svá rozhodnutí na nezákonném konstatování přitěžující okolnosti, a to že v nedávné době bylo s žalobcem vedeno řízení o zrušení trvalého pobytu, které bylo pravomocně zastaveno. Byl přesvědčen, že zastavení řízení je naopak okolností polehčující, neboť správní orgán neshledal důvody ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Jestliže v tomto minulém rozhodnutí správní orgán vyslovil jakési *obiter dictum*, jedná se o nezávaznou a neautoritativní část. Zdůraznil, že konstatování, že každé další pochybení povede ke zrušení pobytového oprávnění, je nezákonné; o to více nezákonný je pozdější odkaz na tuto pohrůžku a postavení rozhodnutí na skutečnosti, že žalobce přece věděl, že už nesmí nic provést, jinak bude zrušení pobytového oprávnění v zásadě formalitou a jistotou.
16. Závěrem žalobce namítal, že následkem nutnosti odcestovat zpět na Ukrajinu bude bezprostřední ohrožení jeho života nebo zdraví. Na Ukrajině stále přetrvává ozbrojený konflikt s Ruskou federací, který má do dnešního dne na svědomí několik tisíc obětí.
17. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
18. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 25. 10. 2019 trvala na zákonnosti a správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
19. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítla.

III.

Posouzení žaloby

20. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem souhlasili.
21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
22. Žaloba není důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

25. Podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.“
26. Žalobce v podané žalobě především namítal, že jeho jednání nedosáhlo intenzity opakovaného závažného narušení veřejného pořádku.
27. Soud konstatuje, že výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se Nejvyšší správní soud zabýval zejména v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, v němž vyslovil, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Na citované usnesení navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41, kde uvedl, že „[v] obecné rovině lze vyslovit, že veřejný pořádek zahrnuje vedle norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak logicky může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Posouzení intenzity narušení veřejného zájmu je tak neodmyslitelně spjato s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasazeno do soukromého a rodinného života cizince.“ Nejvyšší správní soud zde dále dovodil, že jakkoliv nelze učinit paušální závěr o tom, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v řadě případů tomu tak být může. Soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012-32, kde byl s odkazem na citované usnesení rozšířeného senátu vysloven závěr, že skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona, zejména jedná-li se o soustavné chování, svědčící dostatečně o zcela negativním přístupu cizince k jeho základním povinnostem stanoveným zákony (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 Azs 90/2019-35).
28. Soud zdůrazňuje, že závažným porušením veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemusí být jen trestný čin (viz již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, jakož i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 Azs 285/2018-35). Soud v této souvislosti taktéž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 Azs 285/2018-35, podle kterého „[n]ení tedy třeba, aby se cizinec dopustil „závažného trestného činu“, což není zákonný pojem, a tato potřeba nevyplývá ani z judikatury. Pro uplatnění důvodu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je podstatné posoudit, zda cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek, což nemusí spočívat pouze ve spáchání trestného činu.“ Soud tedy shledal v obecné rovině uplatněné námitky žalobce, jimiž se snažil zlehčovat své

protiprávní jednání tvrzením o nízké závažnosti jím spáchaných trestných činů, za zcela irrelevantní a ryze účelové.

29. Soud společně se správními orgány v dané věci shledává naplnění důvodu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány ve věci zjistily, že žalobce byl celkem 5 x pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu, přičemž se jednalo o trestné činy ohrožení pod vlivem návykové látky (§ 274 trestního zákoníku, resp. § 201 zákona č. 140/1961 Sb.), porušování domovní svobody (§ 178 trestního zákoníku), krádeže (§ 205 trestního zákoníku) a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání (§ 337 trestního zákoníku). Ve všech případech se jednalo o úmyslné trestné činy. Během svého pobytu na území České republiky byl žalobce odsouzen k podmíněným trestům odnětí svobody a rovněž k zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a k peněžitému trestu. O prvním z těchto trestných činů bylo rozhodnuto v roce 2008, o posledním pak v roce 2019.
30. Ze shora uvedeného výčtu protiprávního jednání žalobce je zřejmé, že správní orgány narušení veřejného pořádku žalobcem konstatovaly s ohledem na jeho opakovanou trestnou činnost a na závažnost narušení veřejného pořádku. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce páchal trestnou činnost kontinuálně od roku 2008, aniž by od ní po odsuzujících rozsudcích upustil. Správní orgány přitom odůvodnění svých rozhodnutí nepostavily pouze na holé skutečnosti, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen pro trestné činy; správní orgány podrobně hodnotily i řadu dalších, pro rozhodnutí zásadních faktorů, jako význam porušených norem (co se týče žalobcem spáchaných trestných činů v dopravě, je jejich významem nejčastěji ochrana zdraví a života osob; u přečinů majetkových je to ochrana majetku – zákonem chráněných různých forem a výkonů vlastnictví a u přečinu porušování domovní svobody je to ochrana domovní svobody), formu zavinění (zejména správní orgány akcentovaly úmyslné trestné činy, jichž se žalobce dopustil řízením motorových vozidel pod vlivem návykové látky), množství spáchaných trestných činů a chování po odsouzení, resp. směřování k nápravě (kdy správní orgány u žalobce zdůraznily jak neustálou recidivu, tak zřejmou neochotu k nápravě a jednání v souladu s právním řádem České republiky). Soud shrnuje, že správní orgány (zejména prvostupňový správní orgán) vzaly v úvahu nejen veškerou trestnou činnost žalobce, zaměřenou proti veřejnému pořádku, nýbrž pečlivě a náležitě posoudily i její závažnost, její opakovanost a další okolnosti svědčící o tom, že žalobce nejevil snahu po nápravě. Správní orgány prokázaly skutečnost, aktuálnost (když ve stejném roce, kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, byl žalobce opět v trestním řízení odsouzen) a dostatečnost hrozby pro některý ze základních zájmů společnosti. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že opakovanou trestnou činnost žalobce lze hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku.
31. Soud pro úplnost konstatuje, že na uvedeném ničem nemění, že žalobci nebyl soudy v trestním řízení uložen nepodmíněný trest odnětí svobody či trest vyhoštění. Taktéž není rozhodné, že všechny žalobcem spáchané činy byly „toliko“ přečiny a že se tedy nedopustil trestného činu mimořádné závažnosti. Z výše provedeného výkladu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a s ohledem na citovanou judikaturu totiž jednoznačně vyplývá, že zákon o pobytu cizinců žádnou takovou podmínku nestanoví. Jinými slovy, zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není podmíněno spácháním trestného činu, natož trestného činu o určité závažnosti či „klasifikaci“, rovněž tak není podmíněno druhem a výší uloženého trestu soudem. Podstatné je toliko to, zda je možné žalobcovo jednání

charakterizovat jako opakované závažné narušení veřejného pořádku nebo práva a svobody druhých, jak bylo vyloženo výše, popřípadě zda je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Dovolává-li se žalobce rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, pak soud konstatuje, že v něm vyslovený názor byl překonán usnesením rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011. č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS. Rozšířený senát totiž v citovaném usnesení výslovně uvedl, že se „[n]emůže ztotožnit se závěrem páteho senátu učiněným v jeho rozsudku č. 5 As 51/2009-68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.“

32. Rovněž tak není pro rozhodnutí ve věci důležité, zda jednáním žalobce vznikla škoda na majetku nebo zdraví. Podstatnou totiž je toliko skutečnost, že se žalobce dopustil výše uvedené trestné činnosti; a nikoli jaké následky jí byly způsobeny či jaký trest mu byl uložen, zdali podmíněný či nepodmíněný, anebo vyhoštění. Soud se ztotožňuje s úvahami správních orgánů o závažnosti žalobcem páchané trestné činnosti. V této souvislosti soud pouze opět poukazuje na trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, kterého se žalobce dopustil hned třikrát, zcela zřejmě chrání život a zdraví lidí a majetek, a to před ohrožením zejména pocházejícím z činností konaných pod vlivem návykové látky; přičemž tento trestný čin je spáchán provedením zakázaného jednání, které má obecně nebezpečnou povahu, avšak nebezpečí chráněným zájmům nemusí konkrétně a bezprostředně hrozit. Navíc soud dodává, že v důsledku trestného činu narušování domovní svobody a krádeže, kterého se žalobce taktéž dopustil, by škoda byla bývala vznikla, pokud by žalobce nebyl býval přistižen.
33. Pokud jde o námitku týkající se zahlazení odsouzení, soud zdůrazňuje, že ne všechna odsouzení žalobce byla v době rozhodování správních orgánů zahlazena. Především však soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 Azs 90/2019-32, podle kterého správní orgány „[m]ohly v rámci posouzení podle § 77 odst. 2 písm. a) přihlédnout i k zahlazeným odsouzením. Zákon blíže nespecifikuje, k čemu mohou správní orgány při posouzení narušení veřejného pořádku přihlížet.“ Nejvyšší správní soud poté odkázal na rozsudek tohoto soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS, v němž je uvedeno: „[a]čkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona shodně i § 106 trestního zákoníku).“
34. Soud shrnuje, že závěry správních orgánů o opakovaném závažném narušení veřejného pořádku žalobcem, jak je vyžadováno v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jsou v plném rozsahu důvodné. Soud proto neshledal první a stěžejní žalobní námitku důvodnou.
35. Žalobce dále namítal, že rozhodování správních orgánů je nepředvídatelné. Soud předně konstatuje, že uplatnění zásady legitimního očekávání nemůže být bezbřehé a správní orgán se může odchýlit od své dosavadní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

17. 9. 2020, č. j. 4 As 50/2018-49). Žalobce porušení svých práv dovozoval z tvrzení vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 As 313/2016-41. V nyní projednávané věci tedy žalobce soudu vůbec nedoložil, že zrovna jím předložené rozhodnutí tvoří ustálenou, jednotnou a dlouhodobou správní praxi žalované. Soud nadto poukazuje na to, že žalobcem odkazované rozhodnutí nelze bez dalšího srovnat s nyní projednávanou věcí již jen proto, že v odkazovaném řízení bylo cizinci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) a písm. f) zákona o pobytu cizinců na území, tedy i podle jiného zákonného ustanovení. Soud proto shledal, že postupem žalované nedošlo k porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí.

36. S žalobcem lze souhlasit toliko v tom, že uvedená odvolací námitka nebyla žalovanou v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně reflektována. Z procesního hlediska však lze uzavřít, že přestože se žalovaná konkrétním způsobem nevypořádala s touto námitkou, nemá toto pochybení za následek takové zkrácení práv žalobce, které by samo o sobě ovlivnilo zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. jeho soulad s hmotným právem. Byť žalovaná bezezbytku nedostála svým procesním povinnostem vyplývajícím z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném, není toto pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo. Soud dodává, že správní orgány ani nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
37. Žalobce dále namítal nepřiměřenost dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Soud konstatuje, že správní orgány se posouzením, jakým způsobem bude rozhodnutím zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, dostatečně zabývaly. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že prvostupňové správní rozhodnutí a rozhodnutí žalované tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a odkazuje zejména na vypořádání na str. 6 – 9 prvostupňového rozhodnutí. Soud dále uvádí, že správní orgány vzaly v potaz ekonomickou integraci žalobce do české společnosti, jakož i délku jeho pobytu na území, kterými žalobce argumentuje. Správní orgány nicméně dospěly k závěru, že ve vztahu k důsledkům žalobou napadeného rozhodnutí a dále především vzhledem k intenzitě porušení veřejného pořádku žalobcem je veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu větší, než dopad do jeho soukromého a rodinného života. Soud se s hodnocením správními orgány zcela ztotožňuje. Soud rovněž přisvědčuje správním orgánům, že případné dočasné zhoršení situace žalobce v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí je především důsledkem úmyslné trestné činnosti žalobce, tj. jednání, za které nese plnou odpovědnost pouze sám žalobce. Soud má přitom shodně se správními orgány za to, že ani určité zhoršení ekonomické či sociální situace žalobce v případě návratu na Ukrajinu není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení jeho trvalého

pobytu z důvodu spáchání trestného činu. Soud rovněž podotýká, že tvrzení žalobce o nepřiměřeném zásahu do jeho života zůstaly ve zcela obecné rovině. Soud přitom připomíná, že je výhradně na žalobci, aby v řízení tvrdil své případné osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, či ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016-39). Žalobce však žádné (další) konkrétní rodinné, sociální a kulturní vazby netvrdil. Soud dodává, že správní orgány nebyly povinny hodnotit přínos žalobce pro českou společnost a její hospodářství; soud nadto ani žádné zvláštní individuální okolnosti na straně žalobce, které by takový postup odůvodňovaly, neshledal. Soud tudíž ani této námitce žalobce nepřisvědčil.

38. Žalobce namítal, že správní orgány založily své závěry na skutečnostech, které nebyly předmětem dokazování a nevyplývají ze spisu, pokud jde o „vědomou neochotu“ žalobce ponaučit se z uložených trestů. Soud považuje tuto námitku žalobce za ryze účelovou; správní orgány zcela jasně a srozumitelně odůvodnily, na základě jakých skutečností – které žalobce nadto ani nespornuje – učinily závěr o jeho neochotě ponaučit se z uložených trestů. Správní orgány své úvahy založené na recidivě žalobce, včetně skutečnosti, že mu opakovaně byla prodloužena zkušební doba podmíněného trestu, jakož i na povaze páchané trestné činnosti, řádně odůvodnily. Všechny uvedené skutečnosti přitom jasně vyplývají ze správního spisu, ve kterém jsou založena především příslušná rozhodnutí trestních soudů a opisy z Evidence rejstříku trestů ČR. Ostatně žalobce ani neuvedl ničem, z čeho by bylo možné dovodit, že je ochotný se ponaučit z uložených trestů, že směřuje k nápravě a že se v budoucnu trestné činnosti bude vyvarovat. Soud proto i tuto námitku žalobce považoval za nedůvodnou.
39. Dále žalobce namítal, že správní orgány své rozhodnutí založily na nezákonném konstatování přítěžující okolnosti, konkrétně předchozím pravomocně zastaveném správním řízení o zrušení jeho trvalého pobytu. Soud shledal i tuto námitku ryze účelovou. Z rozhodnutí správních orgánů je totiž zcela zřejmé, že nezaložily své rozhodnutí pouze na tom, že s žalobcem již jednou řízení o zrušení trvalého pobytu vedly. Prvostupňový správní orgán v závěru rozhodnutí ze dne 4. 3. 2019, č. j. OAM-2095-31/ZR-2017 uvedl, že „v případě dalšího negativního poznatku k osobě účastníka řízení bude jeho dosavadní protiprávní jednání přezkoumáno společně s novými materiály a může být opětovně zahájeno správní řízení o zrušení trvalého pobytu. Pokud by cizinec páchal i nadále trestnou činnost, je zde velká pravděpodobnost, že by do budoucna mohlo být v rámci nového řízení cizinci povolení k trvalému pobytu zrušeno.“ Soud proto odmítá tvrzení žalobce, že by správní orgány konstatovaly, že každé další pochybení žalobce povede ke zrušení pobytového oprávnění. Správní orgány konstatovaly toliko to, co ze zákona vyplývá a čeho si žalobce jistě byl a je vědom, totiž že v případě, že bude i nadále páchat trestnou činnost, může s ním být opětovně zahájeno řízení ve věci zrušení trvalého pobytu; správní orgány však nikterak závazně nepředjímaly výsledek takového řízení, natož aby žalobci tímto upozorněním jakkoliv vyhrožovaly. Naopak se správní orgány uvedeným snažily žalobce poučit o případných negativních následcích žalobcova závadného jednání. Soud tedy na tomto postupu správních orgánů neshledává nic nezákonného; tento postup správních orgánů vůči žalobci byl s ohledem na jeho dlouhodobě závadné jednání zcela předvídatelný. Namítal-li tedy žalobce v rámci jiné žalobní námítky, že nelze jakkoli předvídat, kdy správní orgán ke zrušení trvalého pobytu přistoupí, zjevně si protiřečí.

40. Konečně žalobce namítal, že následkem nutnosti odcestovat na Ukrajinu bude bezprostřední ohrožení jeho života a zdraví z důvodu přetrvávajícího ozbrojeného konfliktu. Soud konstatuje, že tato námitka byla žalobcem uplatněna v ryze obecné rovině, od čehož se odvíjí i níže uvedené vypořádání této námítky soudem. Soud zdůrazňuje, že žalobce své obavy z návratu na Ukrajinu blíže nekonkretizoval. Soud předně uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí mu nebrání v tom, aby požádal o jiné pobytové oprávnění v České republice. Žalobce rovněž není nucen vracet se na Ukrajinu; a pokud tak učiní, není nucen vracet se do „středu“ ozbrojeného konfliktu namísto bezpečné oblasti v rámci země. Soud pak poukazuje především na to, že ozbrojený konflikt na Ukrajině nemá povahu totálního konfliktu, ale je omezený na dvě oblasti na východě země. Soud v této souvislosti odkazuje například na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2021, č. j. 8 Azs 212/2020-29, podle kterého *„[k] tomu lze zmínit, že o stabilizaci bezpečnostní situace na Ukrajině svědčí i to, že Česká republika Ukrajinu považuje, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za bezpečnou zemi původu (§ 2 bod 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb.; rozsudek NSS z 21. 10. 2020, čj. 6 Azs 184/2020-48, bod 20).“* Soud tak i tut námitku žalobce vyhodnotil jako účelovou a nedůvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.